

RAST

da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega
da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega
da občutim v sebi le eno veličast vesoljstva tihega

Staška Cvelbar

Končno. Bil je že skrajni čas; matura je za mano, izobraževanje na višji šoli sem zaključila. Kaj pa zdaj?

Čeprav še nimam čisto jasnih pojmov, kateri študij je zame primeren, zagotovo vem, da bom študirala v Sloveniji, točneje v Ljubljani.

Prepričana sem, da je tudi v Trstu univerza kvalitetna, toda kaj, ko bi bila primorana govoriti in se izpopolnjevati v jeziku, ki mi ni najbolj blizu; se učiti in nabirati informacije pod vplivom kulture, ki jo sicer dobro poznam, toda je ne čutim popolnoma za svojo.

V Ljubljani lahko študiram v svojem materinem jeziku, v jeziku, v katerem sem se učila vsa svoja šolska leta, v jeziku, ki ga vsak dan najbolj uporabljam za komunikacijo in v katerem se lahko najustrezneje izražam.

Za nekatere, (ki se ne odločijo za študij v Sloveniji), je največja skrb to, kako se bodo kasneje, po končanem študiju, lahko uveljavili tudi v Italiji. "Mar bomo prisiljeni delati v Sloveniji, če nam študija ne nostrificirajo?"... Bodimo mladi, bodimo polni upanja, da bo do takrat (saj ne bo dolgo), ko bomo končali študij, Slovenija že polnopravna članica Evropske skupnosti in nam ne bo treba skrbeti za birokratske zadeve pri priznavanju in uveljavljanju svojega znanja.

V Trstu živim polnih 19 let; čas je za spremembo, za pogled onkraj Nanosa, v mesto, ki živi in diha z mladimi pljuči. Študij daleč od doma lahko ogromno nudi. In kljub vsemu ni tako daleč, da me ne bi slaba ura z avtomobilom (z vlakom skoraj dve), ne pripeljala do uhojenih domačih copat in udobne lege pred televizorjem.

Matej Susič, "Prvi jesenski žarki".

V glavno mesto Slovenije - Ljubljano se zateka z vseh koncev majhne slovenske države kar veliko število mladih. Spoznaš jih in se vsak dan spoprijemaš z raznovrstnimi narečji, o katerih si pred tem slišal le v šoli pri uri slovenščine. Poblje spoznaš način življenja Slovencev - po mojem mnenju je bolj umirjen od tistega, na katerega smo navajeni pri nas in bolj urejen

- bolj podoben avstrijskemu slogu kot pa življenju nas vseh, ki smo bolj sredozemski in žal podvrženi asimilacijskim procesom.

Študij daleč od doma ti pomaga rasti, postaneš bolj samostojen in vse to v resnično slovenskem okolju.

Tudi mi "Evropejci" pa lahko veliko nudimo Kranjcem in vsem ostalim. Predvsem nas spoznajo poblježe - ugotovijo, da govorimo kar lepo slovensko, čeprav živimo v Italiji že od rojstva!!! Spoznajo, da se vsaj nekateri izmed nas hudujemo, če nas imajo za Italijane. Če so včasih slučajno že prej slišali o nas, pa moramo vsekakor slehernemu novemu prijatelju razložiti, da smo obiskovali slovenske šole in da smo se odločili za štu-

(dalje na 2. strani)

ZAKAJ SEM SE ODLOČILA ZA ŠTUDIJ V LJUBLJANI

RAST 07
NOVEMBER
2002

VSEBINA

Uvodnik.....	1
Literatura.....	2
Pika na i.....	3
Prometejev ogenj.....	4-5
Literatura.....	5
Intervju.....	6-7
Priročnik za zapeljevalce.....	8

RAST, mladinska priloga Mladike,

34133 Trst, ul. Donizetti 3

rast_mladika@hotmail.com

Pripravlja uredniški odbor mladih

Pri tej številki so sodelovali: Staška Cvelbar, Matej Susič, Tjaša Korelc, Jadranka Cergol, Sara Magliacane, Raffaella Petronio, Primož Šturman, Ivana Mahnič in Tomaž Susič.

Številko sta uredili Sara Magliacane in Breda Susič

Oblikoval Matej Susič

Trst, november 2002

Tisk Graphart snc Obrtna cona Dolina 507/10 - Trst tel. 040/8325009

di v Sloveniji, ker pač čutimo z njo in jo imamo za svojo matično državo.

Vnašamo jim nekaj novega: vedno na novo jim dokazujemo, kako je večina izmed Slovencev v Italiji narodnozavedna, kako ni potrebno, da se za vstop v Evropo naš jezik spreminja v angleško spakedranščino. Vsak narod naj ohrani svojo specifičnost, svojo identite-

to, čeprav je ali bo član skupne celote - Evrope.

Nenazadnje ti študij v Sloveniji pomaga tudi v tem, da imaš - vsaj za nekaj časa - priložnost gledati na manjšinsko problematiko od zunaj. Omogočeno ti bo, da kasneje z novim zagonom in novimi idejami pripomoreš h kulturni rasti in vzdrževanju ter samoohranjanju ločenega dela majhnega

naroda v državi, ki pripada Evropski zvezi, katere načela temeljijo na demokraciji, pa se pri izpolnjevanju zaščite manjšine pogosto zdi, kot bi se čedalje bolj približevala totalitarni ideologiji 20-ih let prejšnjega stoletja. Nečesa takega pa ne smemo dovoliti.

**Iz Ljubljane
Staška Cvelbar
(Ajd, čao!)**

ČE PRIDEŠ Z MANO

Veš, kako si srčkan.

Ah, seveda veš, ni treba govoriti, pojasnjevati. En sam pogled je popolnoma dovolj.

Moram ti povedati: tvoje oči me odpeljejo daleč, veš, tja, kjer so sami oblaki, mehki, jaz tam hodim po njih in z neba padajo rdeči cvetni listi vrtnice.

Če prideš z mano, ti pokažem, kako se leti, čudovito je, kljub ljubezni si svoboden, vsaj tako se mi zdi; iluzija, boš rekel ti. Kako lep si.

Kot zmrznjena vrtnica čakam na toplo sapo... (slika Matej Susić)

KO SI ODŠEL

Hodim po jutranji rosi, ki hladi moje podplate in nežna trava se zgublja med prsti.

Stopam po mrzlih kamnih, voda teče prek mojih nog in zebe me.

Tega ni kriva ne jutranja rosa, ne ledena voda.

Ti povzročas ta hlad, Od njega se tresem in čutim bol.

Ko si odšel brez besed, Ko si zapustil le molk v slovo, me zazebljo je močno.

Kot zmrznjena vrtnica čakam na toplo sapo, ki bi stalila ta led in me zopet ponesla v tvoj svet, svet praznih obljub, ki so me zapeljale. Vsemu navkljub

te še ljubim.

Tjaša Korelc

“Slika, ki jo imamo pred sabo, je torej taka: kot maturanti izpred desetih let se tudi maturanti iz leta 2000 in 2001 na splošno istovetijo s slovensko narodnostno skupnostjo v Trstu in v njej vidijo skupnost, ki ji pripadajo, v Trstu in na Krasu pa ozemlje, kjer se počutijo doma.” S tem stavkom na začetku poglavja o Diskusiji rezultatov bi lahko uokvirili zaključek raziskave, ki jo je izpeljala Suzana Pertot med maturanti in med četrtošolci višjih srednjih šol na Tržaškem v letu 2000.

OBČUTEK NARODNOSTNE IN GEOGRAFSKE PRIPADNOSTI MATURANTOV SLOVENSkih SOL V TRSTU

Glavne izsledke te raziskave bi lahko strnili v nekaj ugotovitev. Zanimiv je podatek, kako višješolci doživljajo Kras (pri tem je mišljen tudi Breg), ki ne kaže več kake zaostalosti. Podobno vizijo Krasa imajo tudi italijanski vrstniki, med katerimi je bila izvedena podobna raziskava. Slovenskim višješolcem pa pomeni Kras še urejenost in po avtoričinem mnenju tudi varno zatočišče, nespremenljive navade vsakdana in ustaljen sistem gotovosti. Tu je prisotnost Slovencev vidnejša kot pa v mestu in zato je mladim Kras veliko bližji. Druga ugotovitev, ki izhaja iz raziskave je ta, da slovenski višješolci v Trstu čutijo Slovenijo bolj oddaljeno kot pred desetini leti, kar velja predvsem za dekleta. Avtorica raziskave si ta podatek razlaga s tem, da je Slovenija pri prevzemu zahodno-evropskega modela še na začetku svoje poti in zato ne more predstavljati nekega identifikacijskega modela, ker se šele zgleduje po tujih modelih. O tem problemu Pertotova nadalje razmišlja, da je bila v preteklosti Jugoslavija in z njo Slovenija precej idealizirana. Neizpodbitno ostaja dejstvo, da je bivša Jugoslavija s svojimi ideali NOB-ja imela precejšen vpliv na manjšino. Pertotova razlaga rezultate svoje raziskave na podlagi domneve, da se niso zamejski Slovenci nikoli prepoznavali v novonastali Sloveniji, ker je bil nekdanji socialistični vidik Jugoslavije premočno

ukoreninjen v njihovi zavesti. V procesu osamosvajanja Slovenije se je v zamejstvu nekaj zataknilo. Medtem ko se je slovenski narod znotraj meja matične domovine skoraj popolnoma opredelil za samostojno Slovenijo, je zamejskim Slovincem novonastala država po svojem konceptu ostala še oddaljena. Zato se danes v zamejstvu vedno govori o Jugoslaviji, ne pa o Sloveniji. Če razlaga Suzi Pertot vsaj delno gotovo drži, bi mi dodali, da se nam zdi nostalgija po Jugoslaviji morda pri mladih bolj stvar mode kot pravih idealov in zgodovinske zavesti. Vprašanje, zakaj se zamejski Slovenci še danes čutijo tako zelo oddaljene od Slovencev, ki živijo v matični Sloveniji, pa ostaja po našem mnenju še odprto. Vzroke za to oddaljenost bi lahko iskali še v mnogih faktorjih.

Gotovo na to vpliva dejstvo, da so vrednote slovenstva pri današnji vzgoji manj poudarjene kot nekoč in da zamejci Slovenije sploh ne poznajo, oz. nimajo pojma, kaj se v njej dogaja. Časopise iz Slovenije le malokdo prebira, radijskim in televizijskim programom prav tako sledijo le posamezniki. Zanimivo bi bilo na primer anketirati maturante, koliko se jih zanima za predsedniške volitve v Sloveniji. Prepričana sem, da bi bil odstotek zelo nizek! Tudi v zamejskih medijih, šolah in društvih so Slovenija in Slovenci vse manj prisotni. Zakaj in kdo nosi odgovornost, da se torej ta prepad med zamejskimi Slovenci in matičnimi Slovenci tako poglablja, in to prav sedaj, ko je Slovenija vedno bližja Evropi in torej tudi nam?

Jadranka Cergol

ŽIVIMO! V UREDNIŠTVU RASTI IMAMO
NOVO KLASIČNO FILOLOGINJO! NAŠA
NEUTRUDNA SODELAVKA IN UREDNICA

JADRANKA CERGOL

JE OKTOBRA Z ODLIČNIM USPEHOM
DIPLOMIRALA NA LEPOSLOVNI FAKULTETI
TRŽAŠKE UNIVERZE.

**ISKRENE ČESTITKE
IN ŠE VELIKO USPEHOV!**

V oktobrski številki "Našega vestnika" je bil na drugi strani objavljen članek z naslovom "Halloween, ne hvala".

Avtor zatrjuje, da gre za praznik, ki ne spada v našo kulturo in tradicijo in obsoja predvsem dejstvo, da so ga v zadnjih letih nekatere učiteljice začele uvajati tudi v naše šole. To pa je neprimerno predvsem zato, ker je težko vzklajevati Halloween s praznikom Vseh svetih, ki ima globok pomen tudi zaradi vzgoje k spoštovanju umrlih in spominu na prednike - tudi v narodnostnem smislu. Uvajanje Halloweena v šole je po našem mnenju vprašljivo tudi zato, ker pa občutek za praznovanje dneva Vseh svetih, ko se v cerkvah, pokopališčih in pred spomeniki poklonimo spominu na umrle, obenem izginja iz zavesti mlajših in starejših.

Z dejstvom, da postaja Halloween vedno bolj popularen tudi pri nas - in to predvsem med mladimi - pa ne gre zanemariti. Zato smo tej temi posvetili članek v tokratni Rasti.

Beseda "Halloween" izvira iz anglosaščine; verjetno je okrajšava iz "All Hallows Eve", noči vseh svetih, 31. oktobra; ta datum je v keltski Irski označeval konec poletja (Samhain).

Legenda pravi, da se duše mrtvih vračajo to noč in iščejo telo, da bi v njem prebivali naslednje leto. Živi se zato oblečejo v pošasti, da bi prestrašili duhove. Okoli leta 1840 so irski izseljenci popeljali Halloween v ZDA, kjer je doživel ponoven razcvet.

Iz ZDA pa se je ta praznik razširil po celem svetu... in tudi pri nas. Kaj pa mislijo o tem naši mladi zamejci? Zopet je na vrsti anketa...

Irena, 16 let- Halloween je zame popolnoma neznan praznik, ker ga nikoli ne praznujem. Vsekakor, to, kar o njem vidim po televiziji, se mi zdi nekaj zelo zabavnega in drugačnega od naših običajnih in tradicionalnih praznikov. Kar mi je najbolj všeč je to, da se lahko zabavaš in strašiš druge.

Ljuba, 17 let- Gotovo ni "naš" praznik; mlade zanima le, da je zabava in konec. Vsekakor se mi zdi neumno, da skušamo biti vedno bolj podobni Američanom tudi v malenkostih...

Peter, 17 let- Vsak izgovor je dober za "fešto"...

Karin, 17 let- Halloween bi bil lep praznik, če bi spadal v našo kulturno dediščino.

Da si ga sedaj izposojamo od Američanov, se mi zdi patetično...

Matej, 17 let- Po mojem je velika neumnost. Originalno je keltski praznik, ki so si ga prikrojili Amerikanci in ga sedaj imajo za svojega. Kot zgodba pizze s Coca-Colo.

Katja, 17 let- Jasno, da je praznovanje Halloweena posnemanje Američanov, kljub temu pa se mi zdi simpatičen praznik. Nikogar vsekakor ne zanima, če se praznuje Halloween ali kak drug praznik, samo da se praznuje...

Marija, 15 let- Zdi se mi zelo lep praznik, ki je prišel v navado tudi pri nas. Ni pa slovenski praznik, zato ga ponavadi ne praznujem.

Erik, 17 let- Zame je to samo izgovor za nekatere ljudi, ki se redno predajajo užitkom alkohola in mamil...

Valentina, 19 let- Mi-slim, da smo samo posnema-li Američane. V tem ča-su ni večjih zabav, zato je Halloween kot naročen...

Tjaša, 17 let- Ponavadi ne praznujem Halloweena, ker ni tradicionalen praznik, saj je popolnoma ameriški. Je pa dobra prilika za zabavo... to si mladi najbolj želijo, ni važen razlog. Halloween bi morali praznovati kot je treba; morali bi upoštevati vse njegove običaje, kot npr. hojo od vrat do vrat, ali pa ga sploh ne praznovati. ☞

**HALLOWEEN
SAMO ZA
ZABAVO**

**KAJ MISLIJO MLADI
O PRAZNOVANJU
HALLOWEENA
PRI NAS**

"Otroške bučice" so v Ameriki srčkane, v naše vrtnice v šole pa ne spadajo...

Američani že na začetku oktobra na duhovit in okusen način okrasijo sleherno hišo, vrt ali izložbo z bučami, strahovi, čarovnicami ipd. (foto M. Susič)

Tomaž, 17 let- Je "amerikanada", izgovor za pitje in za nekatere, da se preoblečejo, kot za pust. Konec

koncev, nikogar ne briga nič o običajih! Je kot navadna sobota...

Ivana, 18 let- Vsak izgovor je dober za zabavo, Halloween pa me še najbolj spominja na pust. Vsekakor je zanimiv, ker je drugačen, poseben... ni kot naši tradicionalni prazniki.

Iz odgovorov je razvidno, da se mladi zamejci zavedajo, da Halloween ni "naš" praznik in v njegovem praznovanju vidijo večinoma izgovor za zabavo in posne-

manje ameriške kulture...

Uvajanje Halloweena po mojem predstavlja odsev dejstva, da skušamo biti vedno bolj podobni Američanom v vsem, tudi v malenkostih. Tako pa izgubljamostik s svojimi koreninami in običaji.

Mogoče bodo naslednje generacije res imele Halloween za svoj praznik... in tudi vse druge ameriške običaje, paziti pa bi morali, da ne bodo zato pozabile na slovenske.

Sara Magliacane

LITERATURA

KAM?

*Jesenski zatoni.
Nepojmljivi prizori,
ki ne odgovarjajo na moja večna vprašanja.
Skozi okno mrak poznega poletja,
v meni pa neskončno vprašanje,
ki mi ne da miru:
kam naj grem?
Ne vdam se.
Kot galebi, ko v ostri deževni sivini
zavzemajo nebo.*

Jesen v vinogradu
(foto Primož Šturman)

PRISTANIŠČE

*Poljubljam tvoje črne kodre in živim.
Ob meni si kot pomlad.
Prebujaš mojo gotsko naravo
in praviš, naj se ne bojim živeti, kot si želim.
Ti boš ležal ob meni
in dihal z menoj.
Gledala bova v poletje;
ne bo naju več strah.
Ti si moj navdih,
moje varno pristanišče,
kamor se bom vračala
in se odpočila od svojih potovanj.*

"KOT PEČAT NA SRCE"

*Srebrne kaplje čustva na mojih vejah
in tvoje oči žareče kot plamen
v tej deževni noči.
Izvir moje strasti.
Glej me.
Biseri poželenja mi tečejo po licih
in te hočem imeti, obupano imeti.
Kot pečat na svoje srce.
Tvoj objem diši po gozdovih
in po jutranji tišini in verjamem:
narejena sva iz iste snovi.
Daj me kot pečat na svoje srce.*

Raffaella Petronio

Nasmejani, prijazni in sproščeni. Tako sta se mi predstavili mladi rolkarici ŠD Mladina Mateja Bogatec in Mateja Paulina. Vsi lahko po časopisih sledimo njunim podvigom: dvajsetletna Mateja Bogatec, doma iz Križa, je od leta 1997 stalna članica italijanske reprezentance, s katero je tudi dosegla odlične uvrstitve tako na svetovnem in evropskem prvenstvu, kakor na svetovnem in evropskem pokalu. Med uvrstitvami naj omejenim letošnje tretje mesto v šprintu na svetovnem prvenstvu v Aosti, zlato kolajno v štafeti med mladinkami v Calalzu di Cadore ter letošnji prvi mesti na italijanskem pokalu in na svetovnem pokalu v zasledovanju na Švedskem. Tudi komaj sedemnajstletna Mateja Paulina, doma iz Prečnika, ki je krstni nastop z italijansko mladinsko reprezentanco opravila leta 2000, ima za sabo kar nekaj športnih uspehov. Med te štejejo letošnje uvrstitve na prvo mesto v štafeti v Calalzu di Cadore, drugo mesto med mladinkami na svetovnem pokalu na Švedskem in prvo mesto med mladinkami na italijanskem pokalu. Za vse te uspehe sta si obe prislužili tudi številna priznanja.

Dekleti sta se mi takoj tudi zdeli resnično motivirani in zaljubljeni v svoj šport! Pri Mateji Bogatec doma smo se pogovorile o njenem študiju, prostem času, smislu športa, načrtih in sanjah.

“ROLKANJE NAMA DAJE POSEBNO ŽIVLJENJSKO MOČ”

V.: Vedve nista samo športnici, ampak tudi študentki. Kako usklajujeta vajine aktivnosti s šolo? Kaj pa ko potujeta na tekmovanja?

M.B.: Vpisana sem v drugi letnik diplomskega študija mednarodne ekonomije na tržaški univerzi. Všeč mi je, čeprav je ta študij precej težek. Časa za oboje pa mi ne primanjkuje, kajti tudi če treniram celo leto, se tekmovanja odvijajo predvsem v poletnem času, ko ni izpitov. Pravijo, da je dober športnik uspešen tudi v šoli, ker optimalno obvlada več aktivnosti.

M.P.: Jaz obiskujem trgovski tehnični zavod Žiga Zois.

Torej se moram v popoldanskih urah posvetiti tako treningom kot učenju in pisanju nalog.

Res je naporno, a dovolj je le malo dobre volje!

V.: Kdo sta Mateja Bogatec in Mateja Paulina? Kako bi se opisali, seveda po značaju?

M.P.: Ehm, ni enostavno opisati sebe! No, pravijo da sem ekstroverzna, se zelo rada smejem in zabavam v dobri družbi.

M.B.: Jaz sem nekoliko bolj sramežljiva. Ko pa ljudi bolje spoznam, se tudi jaz počutim kar prijetno v družbi. Tekmovanja širom po Evropi so krasna priložnost, da vzpo-

MATEJA BOGATEC IN MATEJA PAULINA: USPEŠNI ZAMEJSKI ROLKARCI

stavim nova prijateljstva in preverim svoje znanje tujih jezikov.

V.: Morda sta ravno zaradi vajinega značaja izbrali ta šport? No, da malo poizvedemo: kdaj, zakaj in kako je prišlo do tega, da sta se začeli ukvarjati s tem športom? Od kod to zanimanje?

M.B.: Rolkanje sem prvič spoznala, ko sem bila stara šele pet let. S tem športom namreč se je najprej začel ukvarjati moj brat. Stalno sem ga spremljala na treninge in se zanj postopoma navdušila tudi jaz. Pri treningih se sploh nisem dolgočasila, saj sem spoznala veliko novih prijateljev. Nekateri so potem pri 13. in 14. ih letih nehali, meni pa je bilo všeč tudi tekmovanje, tako da sem vse skupaj vzela nekoliko bolj resno.

M.P.: Zakaj sem se pri šestih letih odločila za rolkanje, se pravzaprav ne spomnim. Nardarjena sem bila za športno aktivnost nasploh. Ko pa sem odrasla, sem se morala odločiti le za eno disciplino, ker je vse skupaj postajalo preveč naporno. Čeprav se mi je takrat ponudila priložnost vstopiti v italijansko državno reprezentanco gorskega kolesarstva, sem raje izbrala rolkanje. Odločitev je bila prava, zdaj vem, zakaj: to je poseben šport, ker je pristen.

V.: *Katere so pozitivne in negativne plati rolkanja? Kaj lahko svetujeta mladim, ki bi jih ta šport lahko zanimal?*

M.P.: Pozitivno je prav gotovo, da je to preprost šport, ker treniraš v naravi. Negativna plat? Morda ta, da namenjajo veliko denarja drugim športom, ki ga pravzaprav ne potrebujejo, mi pa si s težavo privoščimo celo potovanja na razna prvenstva. Kdor pa bi rad začel z rolkanjem, naj se nam kar pridruži: saj ni važno, da prideš prvi, pomembna je le zabava in rolke so zame nekaj zabavnega!

M.B.: Strinjam se z Matejo. Večkrat se mi zdi, da so moje poletne počitnice in vikendi različni od tistih, ki jih preživijo drugi sovrstniki, saj sem večinoma od doma in daleč od svojih prijateljev. Res lahko ta šport izgleda malo čuden, premalo poznan, vendar se ga da zelo hitro vzljubiti. Kot vsak šport zahteva veliko truda in požrtvovalnosti in v zameno daje zadoščenja, a tudi razočaranja.

V.: *Kakšen je pogled na šport z vajinega zornega kota? Kaj mislita o športnem udejstvovanju današnje mladine?*

M.P.: Na šport gledam iz dvojne perspektive: zelo me moti, da so nekateri daleč preveč sponsorizirani. To pomeni, da niso več športniki, temveč plačani delavci. Po mojem mnenju pa mora športnik gojiti svoj konjiček za zabavo, ne zgolj za denar. Res je, da današnja mladina ne jemlje športa samo kot rekreacijo. Možni sta dve stopnji udejstvovanja, odvisno od tega, če želiš sprostitve ali tekmovanje. Vendar lahko tudi tekmo smatraš za zabavo.

M.B.: Mislim, da je šport zelo pomemben, celo nujen za psihofizični razvoj človeka. Vidim, da si veliko mladih v obdobju pubertete izbira šport, vendar bi jih lahko bilo še več, saj ima nekakšno notranjo moč, ki daje veliko zagona v življenju. Kako bi rekla...? Skratka, živiš lepše! Za naš šport je sicer dovolj zanimanja. Prijatelj povabi prijatelja in glas se širi. Obiskali smo že nekatere osnovne šole in predstavili rolke in rolkanje. Pridružijo se nam predvsem otroci, a tudi tisti, ki so na primer trenirali tek na smučeh, ki je sličen rolkanju, in torej že obvladajo tehniko. Resnici na ljubo obstajata danes dva tipa športa: profesionalni in neprofesionalni. Osebnostno imam raje športnika, ki dela za svoje dobro počutje, ne pa za denar. Ta je najboljši športnik v pravem pomenu besede.

V.: *Kaj pa delata v prostem času, če ga sploh kaj imata?*

M.B.: Priznati moram, da sem bila od vedno zelo zasedena z aktivnostmi, kot so rolkanje, atletika, balet in angleščina. Kot univerzitetna

študentka se skušam posvečati tudi drugim stvarim, ki so mi všeč in me veselijo: npr. sem članica skavtske organizacije in pojem pri zboru v Križu. Seveda dejstvo, da se treningi vršijo vsak dan, me nekoliko omejuje, a nikakor ne obžalujem, da se moram pogosto odpovedati nekaterim trenutnim užitekoma za nekaj, kar mi je tako pri srcu.

M.P.: Smučanje, rolkanje, ples, petje, harmonika: kot otrok sem bila res zelo aktivna! Na žalost pa sem na višji šoli morala opustiti nekatere dejavnosti in se bolj posvetiti učenju. Trenutno bi zelo rada obiskovala tečaj kakega tujega jezika, recimo španščine ali francoščine. Sicer se imam za tipično najstnico: poslušam glasbo, gledam televizijo, grem ven s prijatelji in rada berem predvsem znanstveno fantastično literaturo, tako da vsaj za nekaj časa odmislim realni svet.

V.: *Katere so vajine sanje, želje za prihodnost?*

M.P.: Kaj bom, ko bom velika? Odkritosrčno ne vem. Trenutno se moje geslo glasi "Carpe diem" - uživam v vsakršnem trenutku, ki mi je dan! Z rolkanjem pa bom prav gotovo nadaljevala!

M.B.: Najprej bi želela uspešno zaključiti univerzitetni študij in dobiti tako službo, ki bi mi omogočala, da bi veliko potovala. Ni dvoma, da mi bodo rolke zvesta družba skozi celo življenjsko pot!

Hvala za pogovor!

Ivana Mahnič

Mateja Paulina (levo) in Mateja Bogatec (desno).

Nataša mi je nekoč pripovedovala o tem, kako je na nekem plesu "po pomoti" osvojila fanta. Nataša je resno in odgovorno dekle. Čeprav je nekoliko plaha, je vesele narave in rada zahaja s prijatelji v disko. Nekoč je kot

OČARATI S POGLEDOM

običajno plesala v krogu s svojimi prijatelji, ko se ji približa fant in jo vpraša, če bi plesala z njim. Bila je presenečena nad njegovim interesom zanjo, saj ga ni poznala. Zaupala pa mi je, da je zaradi svoje postavnosti že prej pritegnil njeno pozornost, ko je plesal sicer izven kroga, vendar ravno nasproti nje. Nataša ga je med plesom opazovala in je zaradi utripajočih luči in gneče mislila, da se on tega ni zavedel.

V resnici mu je ona s svojim vztrajnim pogledom poslala jasen signal interesa.

Pogled je namreč včasih bolj zgovoren od besed. Zato je lahko pri osvajanju ljubljene osebe - tako kot nasmeh, o katerem smo pisali v eni prejšnjih številčk Rasti - zelo učinkovito orožje. Lahko pa nam tudi pomaga pri razumevanju interesa, ki ga imajo drugi do nas.

Jasen, dolgotrajen pogled iz oči v oči navadno interpretiramo kot znak samozavesti in sproščeno-
sti. Zato je lahko zelo privlačen, saj so tako fantom, še posebno pa dekletom navadno všeč samozavestni in odločni pripadniki

nasprotnega spola. Če je ob tem pogled tudi nežen, bo (posebno za dekleta) nedvomno učinkovit. Intenziven pogled izraža zanimanje; s tem, da ne odmaknemo oči, ko govorimo z neko osebo, sprožimo v sogovorniku (-nici) občutek, da mu/ji posvečamo vso pozornost. Paziti pa moramo, da s tem ne povzročimo nelagodja, na primer tako, da je pogled preveč vztrajen ali agresiven. Dekleta pa lahko spravi v slabo voljo, če imajo občutek, da jih fantje želijo z očmi sleči.

Dolg intenziven pogled lahko uporabimo tako s fantom ali dekletom, ki ga že poznamo, kot z nekom, ki ga še ne poznamo, pa je pritegnil našo pozornost. Če prijatelju/ici, ki se ni zavedel/a, da nam je všeč, želimo to nevsiljivo pokazati, bo dolg pogled naravnost v oči med bolj ali manj osebnim pogovorom odlično sredstvo, da dosežemo svoj cilj. Med pogovorom torej ne smemo odmakniti pogleda: tisti, ki so nekoliko bolj plahi in ki ne zdržijo pogleda pretirano dolgo, si lahko pomagajo s tem, da svoje oči premikajo iz oči sogovornika k drugim delom njegovega ali njenega obraza - na ustnice, lica, čelo, lase...

S tem bodo ohranili vtis, da posvečajo stoddostno pozornost in zanimanje sogovorniku, obenem pa bo to drsenje z očmi po obrazu zelo senzualno in nežno.

Dolg pogled je lahko učinkovit tudi z osebami, ki jih ne poznamo. Tako

kot se je zgodilo v Natašinem primeru v disko. Vztrajno gledati nekoga, morda v nabitom polnem prostoru, prinaša jasno sporočilo: "Izbral/a sem prav tebe!". Če nas neka neznanca oseba privlači in ne vemo, kako vzpostaviti stik, je lahko take vrste pogled dobro sredstvo. Tako fantje kot dekleta bodo dosegli gotov rezultat, če bodo dolgotrajen pogled opremili še s prikupnim nasmehom.

Plahi in zadržani ljudje, ne obupajte, če ste se ob tem branju zavedeli, da ne boste zaradi svoje plahosti nikoli sposobni ljubljene osebi pokloniti take vrste pogled! Spomnite se, da je lahko tudi plah, "ukraden" pogled izjemno privlačen in razburljiv. O tem pa kaj več v naslednji številčki Rasti. Do takrat vam kot vedno želim dobro osvajanje,

vaša Biba

Pogled je včasih bolj zgovoren od besed (foto Tomaž Susič)

KDO SE LAHKO UPRE OSVAJALNI MOČI INTENZIVNEGA POGLEDA?